

Sygnatura akt II AKa 204/22

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Katarzyna Szypuła

7 przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

8 po rozpoznaniu 28 września 2022 r.

9 sprawy T. D.

10 o odszkodowanie i zadośćuczynienie

11 na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

12 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

13 z 29 marca 2022 r. sygn. akt III Ko 609/21

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. wydatki postępowania odwoławczego zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 204/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 29 marca 2022 roku w sprawie III Ko 609/21 dotyczącym wnioskodawcy T. D. tenże Sąd orzekł, że:</p> <p>I. na podstawie art.8 ust.1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy T. D. kwotę 3699,13 zł (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 13/100) tytułem</p>	

odszkodowania i
46000 zł
(czterdzieści
sześć tysięcy
złotych) tytułem
zadośćuczynienia,
wraz z
ustawowymi
odsetkami za
opóźnienie od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty;

II. dalej
idące roszczenie
oddala;

III. na
podstawie art. 13
ustawy z dnia
23 lutego 1991
r. o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (Dz.
U. nr 34,
poz. 149 z
późniejszymi
zmianami)
zasądza od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawcy
T. D. kwotę
240 zł tytułem
kosztów
zastępstwa
procesowego;

IV. na podstawie
art. 13 ustawy z

<p>dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami) kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o</p>	

wydanie wyroku łącznego			
# inny, pełnomocnik wnioskodawcy, radca prawny K. S..			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	– ·		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
	<p>Zarzuty pełnomocnik wnioskodawcy:</p> <p>1) Na zasadzie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. – obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 46.000,00 zł spełnia cel i wymogi określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (dalej:
ustawa lutowa,
ustawa
rehabilitacyjna)
w przypadku
krzywd T. D.
doznanych w
wyniku wydania
i wykonania
orzeczenia
byłego Kolegium
do Spraw
Wykroczeń przy
Naczelniku
Dzielnicy W. z
dnia 1 września
1982 r., nr
rej. (...) w
związku z jego
działalnością na
rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego.

2) Na zasadzie
art. 427 § 2 w
zw. z art. 438 pkt
3 k.p.k. – błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ
na jego treść
i skutkujący
bezpodstawnym
uznaniem, że w
okolicznościach
niniejszej
sprawy sumą
adekwatną i
proporcjonalną
zadośćuczynienia

	<p>za krzywdę doznaną przez T. D. w wyniku wydania i wykonania orzeczenia byłego Kolegium do Spraw Wykroczeń przy Naczelniku Dzielnicy W. z dnia 1 września 1982 r. nr rej. (...) w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest kwota 46.000,00 zł, pomimo iż jest ona niewspółmiernie niska w stosunku do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich nieodwracalnego charakteru, podczas gdy te względy przemawiają za zasądzeniem kwoty znacznie wyższej niż uznał za odpowiednią Sąd Okręgowy we Wrocławiu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
Zarzut 1. obraży prawa procesowego. Pełnomocnik wnioskodawcy podnosi, iż doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów przez Sąd meriti. Skarżąca stawiając zarzut obraży art. 7 k.p.k., w żaden sposób nie tylko w części wstępnej, ale także motywacyjnej apelacji nie wykazała, aby doszło do obraży prawa procesowego w postaci tej właśnie wymienionej normy w zakresie, w którym miałyby to odnosić się do ustalonego zadośćuczynienia. Brak jakiegokolwiek argumentacji dotyczącej naruszenia procedury przez Sąd I instancji nie stwarza		

możliwości krytycznej analizy zastrzeżeń apelującej i nie pozwala na odniesienie się do powodów postawionego zarzutu naruszenia przepisów proceduralnych.

Jak to już wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, aby zarzut taki był skuteczny konieczne jest wykazanie, że Sąd orzekający dokonując oceny dowodów złamał reguły:

1. poprawnego rozumowania,

2. postąpił sprzecznie ze wskazaniami wiedzy lub też

3. jego wartościowanie nie przystaje do doświadczenia życiowego.

Żadnej takiej okoliczności nie wykazała skarżąca.

Swoje zastrzeżenia w

istocie
pełnomocnik
sprowadziła do
stwierdzenia, że
– według
skarżącej –
przyczyny i
okoliczności
zatrzymania,
warunki
wykonywania
aresztu, utrata
wagi, problemy
z
doprowadzeniem
prowadzonego
biznesu do stanu
przed
pozbawieniem
wolności (s. 5
apelacji)
przemawiały za
ustaleniem
zadośćuczynienia
na znacznie
wyższym
poziomie.

Te okoliczności
i ich wsparcie
w motywacyjnej
części apelacji
(czy raczej jego
brak poza
ogólnikowymi
stwierdzeniami
o skali krzywd)
w żadnym razie
nie dowodzą o
naruszeniu reguł
określonych w
art. 7 k.p.k. przez
Sąd I instancji.
Jak już wyżej
stwierdzono,
tenże Sąd
uwzględnił
istotne dla
czynionych
ustaleń o

wyrządzonej
pokrzywdzonemu
krzywdzie
okoliczności i
wskazał, jakie
pociągały one
dla niego skutki.
Dał temu wyraz
zarówno w części
ustalającej jak i
części
rozważającej
wskazując na;

1. wiek
wnioskodawcy w
chwili aresztu,

2. czas jego
trwania,

3. warunki
bytowe, w jakich
odbywał karę,

4. fakt rozłąki z
rodziną,

5. ograniczony
kontakt z nią,

6. strach przed
szykanami ze
strony
strażników
więziennych.

To, że zdaniem
skarżącej
należało nadać
większe
znaczenie tym
okolicznościom
nie oznacza, że
Sąd popełnił
błędy logicznego
rozumowania,
naruszył
wskazania
wiedzy lub
postąpił wbrew
doświadczeniu

życiowemu w ocenie tych okoliczności. To wszak Sąd czyni określone ustalenia i ocenia na podstawie reguł poprawnego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy znaczenie tychże dla ustalenia wysokości należnego zadośćuczynienia. A wszak Sąd ten nie tylko miał na uwadze negatywne okoliczności, które były udziałem pokrzywdzonego skazaniem wnioskodawcy i odbytym przez niego aresztem, a więc czas pozbawienia wolności, cierpienia, których doznał w trakcie pobytu w więzieniu w związku z rodzajem stawianych mu zarzutów, konieczność przebywania z osobami skazanymi za pospolite przestępstwa kryminalne. Wbrew twierdzeniom

uzasadnienia
apelacji Sąd ten
miał na uwadze,
ustalając
wysokość
zadośćuczynienia,
także i tę
okoliczność jak
utrata wagi
wnioskodawcy w
wyniku
wykonania kary
aresztu (sekcja
3.1). Przy czym,
jeśli pamięta
się okoliczności
wynikające z
jego
wypowiedzi,
świadczące o
braku
specjalnego,
nadzwyczajnego
natężenia
krzywd
wyrządzonych
mu, które nie
odbiegały swym
natężeniem od
będących
udziałem innych
izolowanych to
twierdzenia
apelującej o
niedoszacowaniu
rekompensaty za
krzywdy
wyrządzone
wnioskodawcy
jawią się, jako
oczywiście
chybione. Jest
tak tym bardziej,
jeśli uwzględni
się wypowiedź
wnioskodawcy w
toku rozprawy
apelacyjnej, gdy
oświadczył, że
suma

zadośćuczynienia przyznana jest śmiesznie mała to jednak przedstawił także stanowisko, że „(...)wnioskowana suma być może jest wygórowana(...) (protokół rozprawy z 28.09.2022 roku).

Podkreślenia wymaga także i to, że Sąd nie pominął okoliczności wskazywanych w apelacji pełnomocnik wnioskodawcy i ocenił je, jako powodujące niewątpliwie określone cierpienia, głównie psychiczne. Miał nadto na uwadze kwestie związane z ograniczonymi relacjami z rodziną oraz traumę w związku z przesłuchaniami oraz przeszukaniami. Nie pominął także kwestii wpływu wykonywania karu aresztu na działalność gospodarczą

wnioskodawcy w toku wykonywania kary oraz po jej odbyciu.

W tych warunkach skoro apelująca wywodzi, że nie doceniono pewnych okoliczności faktycznych relewantnych dla czynionych ustaleń, a nie, że błędnie oceniono dowód i odmówiono wiary twierdzeniom wnioskodawcy, bo wszak o jego przeżyciach wyjaśniał on sam gdyż wiedza o tym, co było jego udziałem mogła pochodzić tylko od niego skoro, żadnych innych dowodów na te okoliczności nie przeprowadzono, zarzut obrazy prawa procesowego uznano za oczywiście chybiony.

Wyżej wyjaśniono, dlaczego należy odrzucić zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i argumentacja tam przytoczona

jest stale aktualna. Zauważyć trzeba, że choć skarżąca podnosi zarzut obrazy prawa procesowego to w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne w zakresie, w którym Sąd meriti wycenił skalę krzywd rekompensowanych wnioskodawcy. Skarżąca twierdzi, że były one na wyższym poziomie i należało przyznać wnioskodawcy wyższe zadośćuczynienie niż uczynił to Sąd I instancji. Nie oznacza to jednak, że tak postawiona teza główna apelacji oparta być może o zarzut naruszeń prawa procesowego, tym bardziej, że w żadnym miejscu autorka apelacji nie wykazuje, na czym obraza tych reguł formalnych oceny dowodów miałyby polegać.

Odrzucono ten zarzut.

**Zarzut 2.
błędnych
ustaleń
faktycznych.**

Apelująca podnosi w istocie w swojej apelacji zarzut błędów w ustaleniach faktycznych nie zaś popełnienie błędów proceduralnych i to zarówno stawiając zarzut 2. jak i omówiony wyżej zarzut 1. Wszak stawia tezę, że cierpienia wnioskodawcy oraz wykonana kara wyrządziły mu krzywdy na wyższym poziomie niż ustalone przez Sąd, co skutkować winno wyższym zadośćuczynieniem niż przyznane przez ten Sąd. Jest oczywistym, że podstawą zasądzenia zadośćuczynienia oraz odszkodowania był przepis art. 8 ust. 1 ustawy z 23 lutego 1991 o uznaniu za nieważne orzeczeń

wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z p.zm.) przywołany wprost w zaskarżonym wyroku. Ten przepis oraz art. 445 § 1 k.c. miał na uwadze Sąd meriti wprost przywołując go w swym uzasadnieniu i wykorzystał go dokonując ustalenia wysokości należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia.

To, że wysokość tego zadośćuczynienia nie została zaakceptowana przez wnioskodawcę nie oznacza, że Sąd Okręgowy postąpił wbrew tym normom prawa materialnego, jeśli wysokość tej należności nie ma charakteru symbolicznego. W każdej sprawie konieczna jest odrębna,

samodzielna ocena, a proste porównanie samych zasądzonych kwot oraz okresu izolacji bez konkretnej wiedzy na temat innych okoliczności pozbawienia wolności nie pozwala na przyjęcie tożsamy wartości dla badanego przypadku wnioskodawcy, jak zdaje się oczekiwać skarżąca przywołując dziesiątki orzeczeń we wniosku inicjującym postępowanie przed Sądem Okręgowym. Skoro kryteria oceny wysokości zadośćuczynienia winny być rozważane w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (zob. np. wyroki SN: z dnia 26 listopada 2009 r., CSK 62/09; z dnia 17 września 2010 r., CSK 94/10,) to przydatność kierowania się przy ustalaniu wysokości

zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych przypadkach jest dość mocno ograniczona. Porównanie takie może stanowić orientacyjną wskazówkę i nie może naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego. (postanowienie SN z 9.06.2020 r., V KK 183/20, LEX nr 3161601).

Jeśli więc warunki pozbawienia wolności, były formą represjonowania za walkę przeciwko obowiązującemu reżimowi komunistycznemu, i były identyczne dla T. D. jak i dla innych wówczas zatrzymywanych działaczy opozycji antykomunistycznej, to fakt, niezasłużonej krzywdy wynikającej z

jego
aresztowania
został
zrekompensowany
właśnie ustaloną
wysokością
zadośćuczynienia
i ta jest
akceptowana
przez Sąd
odwoławczy.
Tym bardziej, że
nie jest to kwota
symboliczna,
która
iluzoryczną
czyniłaby
rekompensatę
doznanych
dolegliwości.

Natomiast Sąd
meriti
rozstrzygając w
tej sprawie miał
na uwadze
przepisy
wskazane w
wyroku oraz
uzasadnieniu i
to zarówno z
ustawy lutowej
jak i art. 445 §
1 k.c. w zakresie
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia
i uznał, że
wnioskodawcy
należy się
określone w
wyroku
zadośćuczynienie
w związku z
wykonaniem
wobec niego
kary aresztu,
której nie
powinien odbyć.
Ergo, to nie z

powodu błędów proceduralnych i niewłaściwie ustalonych faktów wydał orzeczenie niesatysfakcjonujące wnioskodawcę, ale dlatego, że w zakresie przyznanych mu kompetencji ocenił krzywdę psychiczną i fizyczne dolegliwości będące udziałem wnioskodawcy na odpowiednim zdaniem tego Sądu poziomie rekompensaty pieniężnej.

Podsumowując stwierdzić trzeba, że specyfika środka zaskarżenia złożonego w imieniu wnioskodawcy polega w istocie na powtarzaniu tych samych zarzutów z perspektywy różnych podstaw odwoławczych i podważaniu w ten sposób wydanego przez Sąd I instancji orzeczenia w zakresie, w jakim roszczenie T. D. oddalił.

Apelująca podnosi przede

wszystkim
niewłaściwe
ustalenie
wysokości
zadośćuczynienia
i czyni to
odwołując się do
błędów
proceduralnych
(zarzut 1.) i
błędnych ustaleń
faktycznych
(zarzut 2.).

Sądowi
Apelacyjnemu
nie pozostaje
nic innego jak
stwierdzić, że
w żadnym razie
Sąd Okręgowy
nie popełnił
błędów ustaleń
faktycznych,
zresztą nie
wykazała ich
przecież
skarżąca, zaś
kwestię oceny
prawidłowości
ustalonej
wysokości
zadośćuczynienia
przeprowadzono
wyżej i
powtórzyć
trzeba, że nie
dowodła
skarżąca iżby
było ono na
poziomie
symbolicznym,
rażąco niskim
i przez to
nieakceptowalnym,
jako
niesprawiedliwie
rekompensujące
czas izolacji T.
D. w ramach

wykonanej kary aresztu.			
Wniosek			
O zmianę poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy T. D. zadośćuczynienia w dalszej kwocie 497.203,70 złotych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec tego, że argumentacja skarżącej o popełnieniu naruszeń prawa procesowego, o błędnych ustaleniach faktycznych okazała się nietrafna nie uwzględniono wniosku apelacji.			
Lp.2			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			

1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5.		
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Całość wyroku Sądu Okręgowego.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok jest prawidłowy zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu		

<i>pierwszej instancji</i>			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle powodach zmiany	o		
<i>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Orzeczenie o wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym oparto na podstawie art. 13 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2099 z późn. zm.).</p> <p>Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.</p>	
7. PODPIS		
SSA Jerzy Skorupka SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Artur Tomaszewski		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyni adwokat K. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt II części rozstrzygającej w zakresie oddalającym żądanie wnioskodawcy i ponad kwotę 46.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmianę poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy T. D. zadośćuczynienia w

			dalszej kwocie 497.203,70 złotych.
--	--	--	---------------------------------------